

tige, men ogsaa en Haan mod den kristelige Vielse og for øvrigt den borgerlige Vielse med, hvis de ere borgerlig viede. Det undrer mig saa meget desto mere, at ærede Medlemmer af Højre have været med til at stille dette Vædringsforslag, som det er den Side i Salen, der ved alle Lejligheder fremhæver, at den holder paa de Institutioner, som særlig antages at støtte Samsundet, og blandt disse Institutioner nævnes altid Ægtefæltet i første Række. Jeg kunde forstaa, hvis det havde været ærede Medlemmer af Oppositionen, der saaledes vilde stille gamle Ægtefolk ad, og navnlig, hvis det var det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (P. Holm) og maaste ogsaa mig, der antages at høre til en Gruppe, der paa en Maade vil den Slags Institutioner til Livs; hvis det var os, der ikke havde haft nogen som helst Betænkning ved uden Lov og Dom ganske villkaarlig at separere gamle Ægtefolk; men at Medlemmer af det konservative Parti, af et Parti, som vil rejse et ubrydeligt Værn for det fra Fædrene nedarvede, religiøse og moralske Eje, hvortil ogsaa Ægtefæltet som en kirkelig Institution maa henregnes, at Medlemmer af dette Parti ville være med til at stille et saadant Vædringsforslag, hvorved det bliver muligt at separere gamle Ægtefolk, det er mig ufatteligt. Jeg er vis paa, at naar ærede Medlemmer fra den anden Side gøres opmærksomme paa den Inkonsekvens, de derved gøre sig skyldige i, ville de tiltræde det Vædringsforslag, der er stillet af os 3 Mindretalsmedlemmer, hvorved der vilde blive Udsigt til at faa dette sat igennem, og jeg vil paa det indstændigste raade alle til at stemme derved, for at den Skandale ikke skal kunne ske, som ellers kan ske. Den ærede Indenrigsminister sagde rigtig nok, at man maatte gøre det muligt for Kommunalbestyrelserne at stille Ægtefolk ad, men jeg indser aldeles ikke, hvorfor det skulde gøres dem muligt; tværtimod forekommer det mig, at man netop skal gøre det umuligt for dem. Den ærede Minister sagde dernæst, at man maa huske paa, at det er Kommunalbestyrelsen, man har at gøre med, og at derfor risikerede man ikke, at noget saadant skete; men den ærede Minister veed vistnok meget godt, at det er faktisk, at det sker, og det efter en temmelig stor Maalestof. Jeg sender gamle Ægtefolk, der have den største Nædsel for at komme paa Fattigvæsenet, netop fordi de da kunne blive saaledes stillede, at de ville komme til at tilbringe deres sidste Dage adskilte fra hinanden. — Min næste Bemærkning knytter sig til Vædringsforslaget Nr. 25. Der er

her indløbet den Fæsttagelse i Betænkningen, at mit Navn er kommet til at staa baade blandt Flertallets og Mindretallets Medlemmer.

Formanden (Høgsbro): Maaste jeg maa gøre opmærksom paa, at det er allerede blevet rettet, da Forhandlingen blev aabnet.

Senning Jensen: Dette Vædringsforslag handler om Eftergivelse af Fattighjælp og bestemmer, at naar der er gaaet 1 Aar, efter at en Person har modtaget Fattigunderstøttelse, skal Fattighjælpen eftergives. Det kunde synes, som om dette var et ret radikalt Forslag, og jeg vil derfor gøre ærede Medlemmer opmærksomme paa, at det er et Forhold, der finder Sted i flere andre Lande, navnlig i Tyskland. Allerede den tyfste Valglov af 1848 havde den Bestemmelse, at naar Folk ikke i det sidste Aar havde modtaget Understøttelse af Fattigvæsenet, saa vare de eo ipso valgberettigede, og denne Bestemmelse kom uden nogen som helst Forandring ind i den tyfste Valglov af 1867. Der er i den tyfste Valglov ikke en Gang Tale om, at Fattighjælp formelt skal eftergives, men naar vedkommende blot ikke har modtaget denne Understøttelse i det sidste Aar, ere de som Følge heraf uden nogen som helst Eftergivelse valgberettigede, og det er i Tyskland blevet betragtet som noget, der i den Grad var en Selvfølge, at saa vidt jeg har kunnet se, har der ikke en Gang været nogen Diskussion derom paa den tyfste Rigsdag, hverken i 1848 eller i 1867. Fra alle Sider og i alle Partier var man i den Grad enig om, at saaledes skulde det være, at det ikke en Gang var Genstand for Forhandling. Jeg kan heller ikke se rettere, end at baade fra et politisk og et socialt Synspunkt er det rigtigst at sørge for, at Folk saa snart som muligt kunne komme bort fra de Virkninger, som Fattighjælpen har haft for dem. Jeg kan forstaa, at der, naar Forfatningen i et Land er saaledes, at der ikke er noget egentligt Overhus, gøres visse Indskrænkninger med Hensyn til Valgretten; men naar der i et Land er et Overhus, som altsaa har en privilegeret Valgret, er der ikke Grund til ikke at bygge Valgretten til det andet Hus paa en bred Basis. Der var hos os en vis Grund til i Grundloven af 5te Juni 1849 at gøre nogen Indskrænkning i Valgretten, thi efter den havde vi ikke noget egentlig Overhus, idet Valgretten til Landstinget ogsaa væsentlig var almindelig, men efterat vi have faaet Forfatningsforandringen af 1866 og faaet et Overhus, hvortil der er privilegeret Valgret, forekommer